

[Lysholt Hansen.]

hvis man vel at mærke vil bruge den som led i en langsigtet erhvervs politik, der fører til stadig stigning i produktion og eksport. Så kan vi formentlig op gennem 1970erne fortsat øge vor udenlandske gæld og samtidig se den blive en stadig mindre del af et års eksport. Forudsætningen er imidlertid, at det sker som led i en langsigtet planlægning, og at man optager lange lån, og ikke, som regeringen nu forsøger gennem kreditstramningen herhjemme, tvinger virksomhederne til at tage korte lån. Det skaber usikkerhed.

Jeg må også sige til finansministeren, at jeg ikke forstår, han er så nedtrykt over forbrugsstigningen i 1969. Dels har befolkningen jo nydt godt af den, dels er faren for, at den fortsætter med samme styrke, ikke nær så overhængende, som ministeren synes at tro. Jeg kan godt indrømme, at forbrugsstigningen i 1969 også har overrasket os. Men forklaringen ligger lige for: flere hustruer har taget arbejde i det skattefrie år, alle, der har haft mulighed for det, har taget ekstra overarbejde, mange har udsat pensioneringen, og mange har udskudt påbegyndelsen af uddannelse for at få den skattefrie indtjening i 1969. Vi har ikke taget disse forhold tilstrækkeligt i betragtning her i tinget. Vi har regnet med, at købekraften ville udvikle sig nogenlunde som sædvanlig; altså ligesom overenskomster, dyrtidsreguleringer og indkomster for selvstændige. Vi har lagt for lidt vægt på det ekstra tilskud, som et stærkt forøget arbejdsudbud ville give til købekraften. Men det er alt sammen slut nu. Vi får ikke i 1970 et sådant ekstra tilskud til købekraften.

Byggeriets udvikling i 1969 har også bekymret finansministeren; jeg skal ikke sige meget om det, det vil hr. Helge Nielsen vende tilbage til. Men jeg skal da gerne indrømme, at jeg også hellere ville have haft en lidt lavere vækst i 1969 og så til gengæld have fastholdt denne stigning i 1970-71 og de følgende år. Regeringen har imidlertid selv ansvaret for, at stigningen har været så kraftig. Da man slap obligationsrationeringen, kunne påbegyndelsen af parcelhuse stige med 12.500 i løbet af de tre første kvartaler af 1969, hvorimod etagebyggeriet gik tilbage. Som vi ved, blev følgen, at Na-

tionalbanken lod obligationsrenten stige til 10-11 pct. Alene den stigning i boligudgiften, som det giver anledning til, vil standse byggeriets vækst, så regeringens bekymring for byggeriet skulle derfor snarere gælde faren for nedgang end faren for en fortsat stigning.

Jeg kan ikke rigtig af finansministerens tale se, om han også har været bekymret over den stimulans til den økonomiske aktivitet, der er udgået fra væksten i industrieksporten. Men han burde i hvert fald have undladt at nævne industrieksportens stigning i denne sammenhæng og i stedet for have fastslået, at den industrieksportstigning og den udenrigshandelsmæssige situation, vi har haft, har været ekstraordinært gunstig, og at det er på trods af denne udvikling, at der er skabt et betalingsbalanceproblem. Hvis den socialdemokratiske regering i 1967 havde haft lige så gunstige afsætningsforhold, havde finansministeren og hans partifæller ikke haft mulighed for dengang at bilde så mange ind, at der blev ført en erhvervsfjendtlig politik.

Heldigvis for landet kan vi regne med, at de gunstige afsætningsforhold fortsætter i 1970, bl. a. fordi mine partifæller i Vesttyskland har et noget andet syn på økonomisk politik end finansministerens ligesindede i samme land. Efter min opfattelse er udsigterne for vor handelsbalance og betalingsbalance og for renten i 1970 ikke så mørke, som finansministeren synes at tro. Men det er måske ikke engang nogen trøst for finansministeren. Finansministeren og regeringen er måske bare ude på at tegne billedet så dystert som muligt for lettere at få befolkningen til at tage den nye hestekur, man nu vil have den til at gennemgå.

Jeg har dokumenteret, at de ekstraordinære forhold, der i 1969 skabte regeringens økonomiske problemer, enten er ophørt med at virke eller meget snart vil gøre det, herunder regeringens urealistiske holdning til penge- og kreditpolitikken, og jeg må derfor spørge, om regeringen er ude på at tilrettelægge en økonomisk politik for 1970, der er baseret på forhold, som var til stede i 1969, men som nu er ved at blive historie.

Ganske vist sagde økonomiministerens i går, at regeringen lægger op til en langsigtet økonomisk politik; men det, vi indtil nu har hørt, er ikke udtryk for en sådan politik.